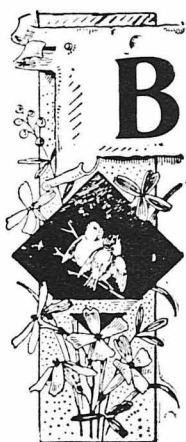

ΤΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΑΦΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Υ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΒΑΙΩΣ, κύριε Χόλμς. Το άμάξι μου περιμενει γάτο, απάντησε η κ. Έστράντ.

Ο Χόλμς σηκώθηκε επάνω, φόρεσε το έπιναφόρι και το καπέλλο του και ειπε στο Χάρου :

— Θά με περιμένεις εδώ, αγαπητέ μου, ώσπου να γυρίσω. Κι αν ακόμα δεν έρθω ως τ'ε πρωί, δεν θά κρίσεις μάτι.

— Μάλιστα, απάντησε με προθυμία ο Χάρου.

Ο ΧΟΛΜΣ ΔΕΝ ΓΕΛΙΕΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ

Ο Σέραφκ Χόλμς κ' η κ. Έστράντ μπήκαν στ' άμάξι και σ'ε λίγο βρισκόνοισαν στο μέγαρο τών τραπεζίτων Έστράντ. Το μέγαρο αυτό ήταν άπ' τ'α πολυτελέστερα τού Λονδίνου. Στο πρώτο πάτωμα, η κ. Έστράντ στάθηκε, άνοιξε μιά πόρτα και ειπε με συρνημένη φωνή στον άστυνομικό :

— Είπ' εκει... Έκει μέσα... Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, δεν θά μπορούσω ν' άνθξω!... Λατρευμένο μου Παύλε!... Αγαπημένο μου!...

Ο Χόλμς τής ψιθύρισε μερικά λόγια παρηγορίας και μπηξε μαζί της στο δωμάτιο, το όποιο φωτιζόταν άμυδροσ από μιά μικρή λάμπα.

Το πτώμα τού τραπεζίτου βρισκόταν επάνω σ' ένα κρεβάτι και ήταν σκεπασμένο μ' ένα σεντόνι.

Ο Παύλος Έστράντ ήταν ήμηλν άναστήματος, τέλειος τύπος κάρχοντα-τρούπου. Φορούσε ρούχα έσπεριδός κ' αυτό παραξένεψε τόν Χόλμς, ό όποιος έβριζε στο νεκρό ένα γρήγορο βλέμμα, ένα βλέμμα γεμάτο ύποψία...

— Ο σύζυγός σας, ειπε στην κ. Έστράντ, φορεί ρούχα έσπεριδός. Ήρθε σπίτι κ' άλλαξε τ'α καθημερινά του ρούχα ;

— Όχι, κύριε Χόλμς. Ο σύζυγός μου ντυνόταν στο γραφείο του κ' έρχοταν στο σπίτι έτοιμος, όταν έπρόκειτο να πάμε πωθενά.

Ο άστυνομικός έσκυψε τώρα επάνω άπ' τ'ο πτώμα και τ'ο θξέτασε με προσοχή. Κυρίως κντάζε με περιέργεια, τήν πληγή τού τραπεζίτου.

— Τί περιέργη στυλιετιά! ψιθύρισε. Και κατόπιν γύρισε και ειπε στην κ. Έστράντ :

— Κυρία, έχετε τήν καλοσύνη να μου δώσετε ένα κερύ ; Α! να ένα πάνω στο τζάκι. Καθήστε, παρακαλώ.

Με τ'ο κερύ στο χέρι τώρα, ό Χόλμς εξέταζε άρκετή ώρα τ'ο θαυταηφόρο τραύμα τού τραπεζίτου.

— Ο σύζυγός σας, ειπε κατόπιν στην κ. Έστράντ, έδολοφονήθηκε μ' ένα ιταλικό στυλέτο. Ο θάνατος επήλθεν άζαριαίως, γιατί τ'ο στυλέτο τρύπησε τήν καρδιά πέρα και πέρα. Τί να σ'ας πώ ώστόσο, κυρία... Χρόνια πολλά άσχολούμαι με τ'α μυστηριώδη έγκλήματα. Μολαταύτα, πρώτη φορά βλέπω ένα τραύμα τόσο άσφαλές, τόσο καλά ύπολογισμένο.

Η κ. Έστράντ άναστήναξ'ε Τά μάτια τής ήσαν βοσκωμένα.

— Άλλοίμονο!... ψιθύρισε. Μου άφηρεσαν, οί άθλιοι, δ'τι πολύτιμο ελχα σ' αυτόν τόν κόσμο...

— Ο σύζυγός σας, κυρία, ήταν μασόνος ;

— Ποϋ τ'ο ξέρετε ; ρώτησε έκπληκτη η κ. Έστράντ.

— Ω! δεν είνε δά και τόσο δύσκολο να τ'ο μαντέψη κανείς αυτό. Είδα τ'α σημάτα τών μασόνων επάνω σ' ένα μπρελόκ τής άλυσσίδας τού ρολογιού τού συζύγου σας.

— Ναι, κύριε Χόλμς. Δεν γάματε λάθος. Ο Παύλος ήταν πράγματι μασόνος. Κατείχε μάλιστα σπουδαία θέσι στη στοά

πού άνηξε. Δεν φαντάζομαι όμως νάχη καμιά σχέση αυτό με τή δολοφονία. Δεν φαντάζομαι, θέλω να πώ, ότι έδολοφονήσαν τόν σύζυγό μου οί μασόνιοι, γιατί επρόδωσε τίποτε μυστικά τους...

— Όχι πιθανώς. Πάντως η άλυσσίδα και τ'ο ρολόγι τού συζύγου σας βρισκόταν επάνω του. Να ακόμα κ' ένα πορτοφόλι με 67 λίρες. Όλ' αυτά μ'ας δείχνουν πώς ό σύζυγός σας δέν έδολοφονήθη για να ληστευθή. Ωστόσο, έχετε τήν καλοσύνη να μου πητε ποιος είνε ό πρώτος ύπάλληλος τής Τραπεζίτης τού συζύγου σας ;

— Ο κύριος Σάφλεϋ Μπένσον, ήλιζίας έξήντα χρόνων. Τό δεξί χέρι τού Παύλου, από τότε που άνοίξε τήν Τραπεζιά του.

— Μπορείτε να καλέσετε εδώ τόν κύριον Μπένσον ;

— Δέν ξέρω πού κατοικεί, κύριε Χόλμς.

— Θά ξέση ό θυρωρός σας. Είνε άνάγκη να μιλήσω με τόν κύριο Μπένσον, τώρα άμέσως. Έχετε τήν καλοσύνη να πητε στο θυρωρό σας να τρέξη να τόν εβρη ;

— Πολύ ευχάριστος, κύριε Χόλμς.

— Αυτό ήθελα κ' έγώ, παρεμύθησε ό Χόλμς, μόλις η κ. Έστράντ βγήκε έξω και τόν άφησε μόνον. Και τώρα, αν κάναμε γρήγορα—γρήγορα τή δουλειά μας.

Λέγοντας τ'α λόγια αυτά, ό δαιμόνιος άστυνομικός πήρασε και πάλι κοντά στο πτώμα, έβγαλε ένα μέτρο άπ' τήν τσέπη του και μέτρησε τ'ο γύρο τού λαιμού του και τ'ο μήκος και τ'ο πλάτος τών πελμάτων τών παπουτσιών του.

— Και τώρα τις τσέπες, ειπε σιγά ό Χόλμς κ' άρχισε να ψάχνη τις τσέπες τού νεκρού τραπεζίτου.

Μέσα στις τσέπες τού παντελονιού τού πτώματος βρήκε ένα μαντήλι άρωματισμένο, με τ'ο άρωμα πού χρησιμοποιούσε η κ. Έστράντ, μιά λιμπίτα για τ'α νύχια, δυό κλειδιά κ' έναν ποροροπτήρα.

Άρχισε να ψάχνη κατόπιν τις τσέπες τού γιλέκου τού νεκρού. Έξαφνα, τ'ο δάχτυλά του συνάντησαν στο βάθος μ'ας έξ αυτών ένα χαρτάκι. Ο άστυνομικός τ'ο τράβηξε άμέσως έξω.

— Μπιά! ειπε μόλις τούρηξε τή πρώτη ματιά. Ενα σημείωμα... Χμ... Άς τ'ο διαβάσουμε γρήγορα—γρήγορα, πριν γυρίσει η κ. Έστράντ.

Πράγματι, πλησίασε τ'ο τσαλακωμένο χαρτάκι στο φως τού κεριού και διάβασε σ' αυτό τ'α έξής :

«Φροντίστε να εξαφανισθήτε για κάμποσον καιρό άπ' τ'ο Λονδίνο. Σ'ας έχων καταδικάσει σ'ε θάνατο. Όπως ξέρετε, όποιος προδίδει τ'α μυστικά μας, καταδικάζεται άνεκκλητήως στην ποινή αυτή και ποτέ δέν ξεφεύγει άπ' τή σκληρή τιμωρία πού τόν περιμένει. Τό χέρι πού θα σ'ας χτυπήση και θα σ'ας κόψη τή ζωή βέβαια είναι πάνω άπ' τ'ο κεφάλι σας. Φυλαχθήτε!... Μ' εδερθερίσατε άλλοτε και θέλω να σ'ας σώσω άπ' τόν τρομερό κίνδυνο πού διατρέχετε. Φυλαχθήτε!...»

— Ένας φίλος σας πού σ'ας εδργονομεί».

— Χμ... Να ένα χάπι έτοιμασμένο για μένα, ψιθύρισε ό Χόλμς, έχοντας τ'ο βλέμμα του γυρισμένο προς τήν πόρτα, μήπως απει έξαφνα μέσα η κ. Έστράντ. Μ' άλλα λόγια τ'ο γραμματάκι αυτό μ'ας λέει τ'ο έξής :

Πώς ό Παύλος Έστράντ καταδικάστηκε σ'ε θάνατο άπ' τούς μασόνους, γιατί πρόδωσε τ'α μυστικά τους. Κάποιος φίλος τούστειλε τ'ο σημείωμα αυτό για να τόν σώση, μ'α δέν πρόλαβε τ'ο κακό. Τί χονδροειδής φάρσα αλήθεια!... Μ'α έννοια σας. Ο κ. Χόλμς δέν γελιέται έτσι εύκολα. Δέν είναι νήσο, διάβολε! Ωστόσο, άς κρηφουμε τ'ο σημείωμα αυτό. Τσως μ'ας χορημήνει... Τή στιγμή αυτή άνοιξε η πόρτα και μπηξε μέσα η κ. Έστράντ.

— Κύριε Χόλμς, ειπε, ό κ. Μπένσον κατοικεί στην οδόν Λίτν 333. Θέλετε να στειλω να τόν φωνάξω ;

— Ευχαριστώ, κυρία. Άλλά δέν είν' άνάγκη προς τ'ο παρόν. Θά ξεπτάσω τόν κύριο Μπένσον αύριο, με τήν ήσυχία μου. Τώρα θα σ'ας αφήσω για να τρέξω να κάμω μερικέξ έρευνες πού προηγούνται τών ά-

νακρίσειον. Χαίρετε, κυρία Έστράντ.

— "Ω, Θεέ μου, τι μεγάλη συμφορά που με βρήκε, ετραύλισε ή κ. Έστράντ, πνιγμένη στα δάκρυα. Παύλε!... Άγαπημένε μου Παύλε!...

Ο Χόλμς της έσφιξε το χέρι και της ψιθύρισε μερικά λόγια παρηγοριάς.

— Κάμειτε κοράγιο, κυρία, Σας δίνω το λόγο μου, ότι οι δολοφονίες θα ανακαλυφθούν και θα τιμωρηθούν, όπως τους πρότεται.

"Όταν βγήκε στο δρόμο, ο Χόλμς τράβηξε ίσια προς τόν Τάμεσι. Κοντά στο ποτάμι, πλάι στην εκκλησία του Ουεστμίνστερ, ύπνηξε μια ξύλινη παράγκα, άνηκουσα σ' έναν πορθημέα, ο οποίος είχε άρκατζές βάρες, τις οποίες νοίκιαζε σ' όσους ήθελαν να περάσουν στην άντικρινή όχθη.

Ο Χόλμς στάθηκε έξω απ' την παράγκα και φώναξε:

— "Ε! Τζώνη, Τζώνη, άνοιξε!... Είμ' εγώ... Φίλος..."

Σε λίγα δευτερόλεπτα ένα παράθυρο άνοιξε κ' ένας άνθρωπος πρόβαλε. Ήταν σωστός γίγαντας. Φορούσε ένα παντελόνι κ' ένα πουκάμισο κ' άνακουμπωμένα τα μανίκια. Μόλις αντίκρισε τον άστινομικό, έτρεξε κ' άνοιξε την πόρτα, λέγοντας:

— Σεις, κ. Χόλμς! Περάστε.

— Είνε δώ ο Λαβίδ; ρώτησε ο Χόλμς.

— Μέσα είνε και γεμίζει την παραδαρμένη του, κ. Χόλμς.

Ο Χόλμς μπήκε στην παράγκα. Ένα χαμίνι, δώδεκα περίπου χρόνων, έτρωγε, καθισμένο σ' ένα τραπέζι. Ήταν ένας ξστίνος διαβολάκος, με μάτια άστραφτερά και σώμα λιγνό, μα και γερό.

Μόλις είδε τον άστινομικό, ο μωρός πετάχτηκε όρθιος και στάθηκε μπροστά του.

— Έραγες; τόν ρώτησε ο Χόλμς.

— Δέν σημαίνει, κ. Χόλμς. Τελειώνω κατόπιν. Με θέλετε τίποτε;

— Ναι, Μπορείς να πεταχτής ως το σπίτι μου;

— Και με ρωτάτε;

— Πήγανε λοιπόν, παιδί μου, αυτό το σημάσμα στο Χάρου. Να του τώ δώσης στα χέρια του. Θα σβήτε πίσω μαζί.

Συγχρόνως ο άστινομικός έβγαλε το σημειωματάριο του κ' έγραψε στο μαθητή του και βοηθό του αυτά τα λόγια:

"Ελα γρήγορα. Πάρε μαζί σου διαροφικικά εργαλεία, ρούχα αλτήου κ' ένα κλεφτοφάνερο. Θα μπούμε δια διαροήξεως, σ' έναν τραπεζιτικό οίκο. Μην άργείς.

Σ. Χ.

— Θα σε κρεμάσω άν χάσεις το γραμματάκι αυτό! είτε ο Χόλμς στο Λαβίδ, δίνοντάς του τώ σημείωμα.

— Έγνοια σας, κ. Χόλμς, απάντησε τώ χαμίνι κ' έζουησε τώ σημείωμα στον κόρφο του.

Γιά να μη χάνη καρρό κατόπιν, πήδησε απ' τώ παράθυρο, άντι να βγή απ' την πόρτα, και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο ΧΟΛΜΣ... ΔΙΑΡΗΚΤΗΣ!

— Τζώνη, είτε ο Χόλμς στον πορθημέα όταν έμειναν μόνοι, θέλω να ρθής μαζί μου άπόψε.

— Εύχαριστώ, κ. Χόλμς.

— Έχω ανάγκη απ' τα γερά σου χέρια. Πρόκειται να σπάσουμε μια πόρτα που δέν είνε ούτε δική μου, ούτε δική σου.

— Θα κάμω ό,τι μου πήςτε, κ. Χόλμς.

— Θα πάρομε μαζί μας και τόν Λαβίδ. Θα μάς χρειαστή άσφαλώς. Είνε δώδεκα τώρα ή ώρα, στη μια θα ξεανήσοιμε.

Κατόπιν ο άστινομικός ζαπλώθηκε σ' ένα κάθισμα κ' άρχισε να καπνίζει, βυθισμένος σέ σκέψεις.

Τρία τέταρτα της ώρας πέρασαν.

"Έξαφνα άνοιστηκαν απ' έξω πατημάτα.

— Να ο Χάρου κ' ο Λαβίδ, έφτασαν! είτε ο Χόλμς. Άνοιξε την πόρτα.

"Ήσαν πράγματι οι δύο νέοι, οι όποιοι έφτασαν τρέχοντας.

Ο Λαβίδ κρατούσε παραμύθγαλα ένα μεγάλο ρούχα.

Ο Χόλμς τόν άνοιξε και είτε στο Χάρου:

— Έμωρός, παιδί μου, άς μεταμφιεσθούμε σ' άνθρώπους του Ουάτσάτελ. (1)

Σε λίγα δευτερόλεπτα, ο άστινομικός κ' ο βοηθός του είχαν ντυθεί, είχαν φορέσει περφορούες και ψεύτικες γενειάδες κ' είχαν γίνει άγνωριστοι.

— Καρός να τρέψουμε, είτε ο Χόλμς. Τζώνη, έτοιμάσε τή βάρκα σου. Έτσι, θ' άποφύγοιμε τούς δρόμους και τούς σκοπούς άστυφύλλους.

(Άκολουθεί)

(1) Συναίκα του Λονδίνου, συχναζόμενη από κακούργους.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πώς έγινε ο λαφονταίν ποιητής. Η άφηρημάδα του και ή γκάφες του. Πώς δέν αναγνωρίσε τώ γυιό του. Πώς δέν συμφιλώθηκε με τή γυναίκα του. Μιά μονομαχία που δέν έγινε. Ο Βισμαρκ και ο Βίρζωβ άντιπαλοι, κτλ.

Ο μέγας Γάλλος μυθογράφος Λαφονταίν προσφιζόταν απ' τούς γονείς του για τώ ιερατικό στάδιο. Σε ηλικία λοιπόν δεκαεπτάσφρων έτών, τόν έλεϊσαν σέ μια ιερατική σχολή, αλλά ο άτίθαστος νέος ύστερ' από έναμιο χρόνο τώσασε απ' εκεί.

Άπεν πού είκοσιδύ χρόνων κ' ύως δέν έδειχνε καμιά κλίση για κανένα επάγγελμα, ούτε δοξε για καμιά δουλειά. "Ως δτον, μια μέρα άκουσε τυχαίως να διαβάζον μερικους στίχους του Μαλέριτ.

Η εντύπωση που τώ προξένησαν οι πραγματικά άρμονικοί αυτοί στίχοι, ήταν όμοια με την εντύπωση που δοκμάζει ένας άνθρωπος τών δασών, άκούγοντας τή μελωδία ενός πιάνου. Ο Λαφονταίν δηλαδή, αισθάνθηκε μια άακλόρηστη χαρηία και μια μουσική μέθη να πλημμυρίζει τήν καρδιά του.

Άπεν τήν ημέρα λοιπόν εκείνη, άρχισε να διαβάη με λαχάρα τόν Μαλέριτ και τώσος ήταν ο ένθουσιασμός του, ώστε ξενητούδες άποστηθίζοντας ποιήματα, για να τ' άπαγγείη τήν ημέρα, περπατούσε στην έξοχη.

Έτσι, δέν άργησε να μιμηθί τώ δ δάσκαλό του και να δημιουργήη κ' αυτός ποιητικά έργα, που τα χαρακτορίζει ή απλότης κ' ή απέλεια κοντά στη γλυκύτητα και τή μουσικότητα.

Ο Λαφονταίν ήταν διαροής άφηρημένος, τώσο πολύ μάλιστα, ώστε άν δέν τώ ήξερε κανείς, θα τόν περνούσε για... ήλιθιο.

Μιά μέρα έβγαυε απ' τώ σπίτι του, συνοδευόμενος από ένα φίλο του.

Τή στιγμή εκείνη έμπαινε μέσα ο γυιός του ποιητού.

— Τι συμπτώσεις! είτε στο Λαφονταίν ο φίλος του. Τώρα που βγαίνετε σεις, έρχεται ο γυιός σας.

"Υστερ' από λίγη ώρα όμως, ο Λαφονταίν γύρισε και με τή μεγαλύτερη άφέλεια τού κόσμου, ρώτησε τώ φίλο του:

— Ποιός ήταν ο νέος εκείνος που έμπαινε στο σπίτι, όταν έμεις βγαίναμε;

— Πώς! δέν γνωρίζετε λοιπόν τώ γυιό σας; ρώτησε κατάκλητος ο φίλος του.

— Ά! να!... ναι, απάντησε ο Λαφονταίν. Νημίζω πως κάτου τόν είδα!...

Μιά εποχή πάλι, ο Λαφονταίν είχε μαλώσει με τή γυναίκα του, ή όποια, πεισιμαμένη, είχε άποσπυθεί σέ κάμπο έξοχικό της πτήμα. "Όστόσο, ο ποιητής, κατόπιν μεσολάβησεως τών φίλων του, δέχτηκε να ξεχάση όλα τα περασμένα και να ξεαναγάτη μαζί της, ζητώντας της συγγνώμη. Με τόν σκοπό λοιπόν αυτό, πήγε να τήν επισκεφθί. Ο νέος όμως ύπηρετής της κυρίας του, έπειδή δέν τώ γνωρίζε, τόν έδιωξε, λέγοντάς του, ότι ή κυρία έλειπε στην εκκλησία.

"Υστερ' απ' αυτό, ο Λαφονταίν έφυγε κ' άφου έμεινε δυό μέρες στο σπίτι ενός φίλου του, στην έξοχη, ξεαναγύρισε στο Παρίσι, ξεχνώντας πού για πάντα τή γυναίκα του κ' όλες τις ύποθέσεις του.

Ο Βισμαρκ κ' ο σοφός έπιστήμων Βίρζωβ, ερχόντουσαν πολύ συχνά σέ δεξιάτους λογαμαχίες, ένεκα πολιτικών διαφωνών.

Μιά μέρα λοιπόν, ύστερ' από μια τέτοια σσηνή, ο Σιδηρούς Άρχικαγγελλάριος, νημίζοντας ένω τόν θανάσμα προσεβλημένον απ' τα λόγια του Βίρζωβ, έστειλε δυό ύπασιπτάς του να ζήτησουν απ' τόν μεγάλο σοφά ίκανοποίησι στο πεδίο της τιμής.

— Θέλει λοιπόν να λύσοιμε τή διαφορά μας δια μονομαχίας; ρώτησε ο Βίρζωβ.

— Ναι. Άφίνομε σέ σάς τήν έλογη τών δπλων, απάντησαν οι απεσταλμένοι τού Βισμαρκ.

— Θαμύσια! είτε ο Βίρζωβ. Έκλέγω λοιπόν τή στρουχινή. Θα βάλοιμε δυό κομμάτια λαοδί επάνω σ' ένα τραπέζι. Τό ένα απ' αυτά θα περιέχη στρουχινή σέ μεγάλη δόση. Θα μάς δέσουν τα μάτια κ' ο καθένας μας θα προχωρήη, θα πάρη ένα κομμάτι λαοδί και θα τώ φάη. Άδτοι είνε οι όροι μου. Γνωρίζατέ τους στον κύριο Βισμαρκ...

Είνε περιττό να πούμε, ότι ο Βισμαρκ, τού όποιου τα νεύρα είχαν καλυμαρει έντοματαξύ, δέν έδέχηη τούς όρους τού αντιπάλου του και ή μονομαχία άπεσοδήθη.

